

blanding udefra burde respekteres. Endvidere burde alle sydvietnamesere og alle elementer af befolkningen have lejlighed til som ligeberettigede at deltage i Sydvietnams politiske liv på fredelig vis.

Udenrigsminister *Gromykos (Sovjetunionen)* indlæg den følgende dag var ikke imødekommende overfor USA. Gromyko erklærede, at blandt de mange aggressioner, som først og fremmest USA havde gjort sig skyldig i, var Vietnam-aggressionen den alvorligste trussel mod freden samtidig med, at den satte en stopper for løsningen af vigtige internationale problemer. Faren ved Vietnam-krigen lå ikke alene i dens omfang og intensitet, men også i, at kampene hvert øjeblik truede med at inddrage nye områder og stater. Gromyko henledte opmærksomheden på den nordvietnamesiske regeringserklæring af 28. januar, hvori der udtryktes beredvilighed til at påbegynde forhandlinger om en løsning af Vietnam-problemet, når USA standse bombningerne af Nordvietnam. Til dette havde USA kun svaret med at fortsætte sine barbariske bombninger og yderligere opbygge sine militære styrker. Fred kunne kun opnås i Vietnam ved, at angriberen trak sig tilbage.

Udenrigsminister *George Brown (Storbritannien)* var af den opfattelse, at en afslutning på Vietnamkonflikten skulle søges gennem våbenstilstand og forhandlinger med henblik på en positiv løsning. Han bød USAs forslag sigtende på en sådan løsning velkommen, men fandt det tragisk, at Nordvietnam endnu ikke havde benyttet nogen af de mange lejligheder, man havde budt dem til at indlede forhandlinger. Brown udtalte sig til fordel for et bombestop i Nordvietnam, men beklagede, at Hanoi aldrig havde tilkendegivet sine reaktioner i tilfælde af bombardementernes indstilling.

Den franske udenrigsminister *Cowde de Murville* udtalte, at krigen ville fortsætte i det uendelige, med mindre USA tog et afgørende initiativ i form af en ubetinget og i tid ubegrænset indstilling af bombardementerne, hvorefter der kunne håbes på indledning af forhandlinger. Den eneste mulige løsning var efter fransk opfattelse en tilbagevenden til Genève-aftalerne af 1954, hvilket indebar tilbagetrækning af alle fremmede tropper og forbud mod deres tilbagevenden, samt forbud mod indblanding

udefra i Vietnams anliggender på betingelse af, at Vietnam forpligtede sig til i fremtiden at opretholde en ubetinget neutralitetspolitik.

Den canadiske udenrigsminister, *Paul Martin* foreslog, at våbenhvile i Vietnam etableredes i følgende fire etaper: Indstilling af bombardementerne i Nordvietnam og genetablering af den demilitariserede zone under international kontrol. Nedfrysning af den militære aktivitet på nuværende niveau. Ophør af alle fjendtligheder mellem parterne. Efter etablering af våbenstilstand tilbagetrækning af alle udenlandske tropper, der ikke var forudset i Genève-aftalen, og nedlægnings af de militære baser. Når FN hidtil ikke havde kunnet standse Vietnam-krigen, skyldtes det dels, at nogle af de implicerede lande ikke var repræsenteret i organisationen, og dels stormagternes uenighed om årsagerne til krigen og om de skridt, man skulle tage med henblik på konfliktens afslutning. Martin fremhævede, at Canada gennem sit medlemskab i den internationale kontrolkommission til enhver tid var parat til sammen med kommissionens andre medlemmer at bidrage til, at Vietnam-konflikten blev bragt til konferencebordet.

Mexicos udenrigsminister påpegede, at for øjeblikket var FNs generalsekretær det eneste FN-organ, som kunne behandle spørgsmålet, og han henstillede, at samtlige medlemsstater støttede dennes bestræbelser i videst muligt omfang.

Blandt de sydøstasiatiske lande tog kun *Cambodia* og *Indonesien* til orde for et bombestop. *Formosa* og endnu kraftigere *Thailands* udenrigsminister rettede uden navns nævnelser angreb på de lande, der krævede ensidige skridt fra USA. Han fremhævede, at Nordvietnam og dets tilhængere i den kommunistiske verden forsøgte at få omverdenen til at tro, at krigen i Vietnam var en ægte national rejsning eller en national befrielseskrig. Dette var en trævesti på sandheden, som hverken havde overbevist det sydvietnamesiske folk eller dem, som boede i nabostaterne. Det var vanskeligt for de asiatiske folk at forstå, at der fra mange sider blev stillet krav om bombestop uden betingelser. Det ville være mere nærliggende at forlange, at Hanoi-regimet positivt tilkendegav, hvad de agtede at yde til gengæld for en sådan gestus.